

Завгородня Юлія Володимирівна

Плюралізм різновекторних політичних поглядів в інформаційному просторі: конфліктологічний аспект

УДК 32.019.52

DOI <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2022-1.8>

Завгородня Юлія Володимирівна
кандидат політичних наук, доцент,
доцент кафедри політичних теорій
Національного університету
«Одеська юридична академія»
вул. Фонтанська дорога, 23,
Одеса, Україна

Дана стаття є сучасною та затребуваною в період збільшення значимості демократизації в глобальному аспекті та формуванні інформаційних можливостей щодо розповсюдження інформації, яка містить власне бачення щодо напрямку політичного розвитку в країні чи світі загалом. У зв'язку з цим, виникає ряд протиріч та суперництва серед політичних лідерів та політичних партій.

Конфліктні процеси у суспільстві стають все частішими та агресивнішими та створюють небезпеку та загрозу для розвитку державотворчих процесів. Демократизація суспільного устрою відкрила широкі можливості для індивіда, а разом з тим, рівні можливості щодо участі у політичному процесі та праві обирати та бути обраним в органи державного управління. Відповідно, протиборство щодо політичного розвитку може захоплювати усе суспільство та потребує детального вивчення у період сучасного процесу цифровізації населення.

Можемо спостерігати, що політичні конфлікти в сучасному світі видозмінюються та інформатизуються, тим самим створюючи нові виклики та загрози для громадян. Так, свідомість населення у посттоталітарних країнах не встигає перелаштовуватись під швидкі зміни в суспільно-політичних процесах.

Адже, зміна політичного режиму, яка відбулась перетворила відношення між громадянським суспільством та органами публічного управління. До прикладу, українська держава це відчуває відголоски тоталітарного режиму, а саме відношення обраних осіб, які наділені повноваженнями, а найголовніше, обов'язками, відповідно до чинного законодавства. Такі політики продовжують використовувати суб'єктивістський підхід до вирішення завдань та потреб громадян.

Тому виникає потреба у аналізі конфліктогенності інформаційного простору загалом, а також виокремлення політичного вектору суспільних поглядів та налаштувань серед громадян. Метою дослідження є аналіз впливу різних політичних думок на розвиток політичних конфліктів, їх активність, імпульсивність сторін та можливість ефективного врегулювання через призму інформаційного протиборства сторін.

У зв'язку з цим, під час дослідження використано історичний метод, компаративістський метод, метод політичного прогнозування, метод спостереження.

Сукупність використаних методів допомогли здійснити узагальнення щодо ролі в сучасному політичному процесі інформаційного середовища. Різновекторність політичних поглядів формує актуальність подальшої політичної діяльності, визначає стратегічні плани та формує сучасні форми політичної комунікації. Окрім того, суспільство, котре має рівно протилежні погляди на політику, інколи навіть скептичні, однак здатне мислити, критикувати, аналізувати, в період великих суспільно-політичних потрясінь вміє об'єднуватись через проблему збереження державності, а з нею і демократичної політичної системи. Саме це, є проявом демократії та волі народу.

Ключові слова: плюралізм, політична думка, інформаційний простір, політичний конфлікт, політичне суперництво.

Вступ. Реформування та зміна органів управління, виборність суб'єктів управління в державі створюють конкурентну боротьбу та використання владного ресурсу для задоволення власних потреб політиків та їх рідних. Такі процеси звичайно стають передумовами конфліктних процесів, які впливають на процеси політичного розвитку та культури, свідомості населення.

Держави, які розпочинають становлення державницьких процесів, демократичної політичної системи сформували ключові уявлення про політичний конфлікт у власному регіоні, його особливості розвитку, протікання та можливі шляхи врегулювання. Однак, сучасний світ демонструє нам нові загрози та виклики, які набувають над державницьких масш-

табів. Усе це відбулося у зв'язку новими доступними для людини елементами суспільного комфорту це доступ до всесвітньої інформаційної системи.

Саме інформаційна політика сучасної держави є пріоритетним елементом зниження загроз у межах кіберпростору. Яскравим приладом таких загроз є кібератаки у формі кібертероризму. В рамках політичної взаємодії в кіберпросторі ширші можливості для суспільного невдоволення, швидкого зібрання на страйки та мітинги, та прояв глобальної могутності окремих політичних лідерів у світі та інші методи, які потребують деталізації та належного освідомлення у суспільстві.

Тому, важливо говорити про формування та розвиток у сучасному світі кіберконфліктів, які

уже стають невід'ємним елементом конфліктної взаємодії у політичних процесах та потребують вивчення та нормативного врегулювання з метою урегулювання процесів політичної конкуренції з підвищеними агресивними методиками.

Мета та завдання. Актуальність дослідження в сучасних умовах розвитку політичних процесів обумовлена метою, яка зосереджує увагу на ґрунтовному аналізі конфліктної активності суб'єктів політики з використанням надсучасних методів впливу на інформаційному рівні у кіберпросторі. Під час аналізу обраної проблематики виділено такі завдання: проаналізувати розвиток конфліктних загроз в політичному просторі; виокремити сучасний інформаційний вплив на різновекторність політичних поглядів; визначити роль кіберконфліктів у сучасних політичних процесах; виокремити позитивні та негативні аспекти інформаційного плюралізму в політичному процесі.

Методи дослідження. Методологічна складова наукового аналізу побудована на сукупності методів, які допомагають сконцентрувати увагу на актуальних питаннях та зробити змістовні узагальнення. У зв'язку з цим, під час дослідження використано історичний метод, який допоміг проаналізувати становлення сприйняття політичних протиріч, які можуть перерости у конфлікти, також компаративістський метод, який сприяв здійсненню паралельного аналізу з відшукуванням спільних і відмінних характеристик сприйняття плюралізму політичних поглядів, і як наслідок конфліктності, в свою чергу метод політичного прогнозування, сприяв приділенню уваги кіберконфліктам, як новітньому шляху прояву конфліктності у суспільстві та метод спостереження, який допоміг проаналізувати позитивні та негативні аспекти плюралізму в політиці.

Результати. Політична система пронизана взаємозв'язками між різними суб'єктами політики на різних рівнях управління. Ще Аристотель у своїй праці «Політика»[4] говорив про те, що управління це мистецтво. Така якість управлінської діяльності означає наділення відповідними якостями вибраних чи найкращих серед населення, в межах однієї політичної системи, які зможуть консолідувати населення, підтримати галузі, які значимі для суспільства, дотримуватись принципів, норм права та моралі для ефективності управлінської сфери держави.

Однак, з плином часу, відбулась переорієнтація щодо статусних характеристик суб'єктів політики та вільному доступі бажаючих отримати владу. Особливо доступ до влади отримали заможні люди, які володіли ресурсами для впливу на суспільну свідомість. Сьогодні знову повертаємось, до поглядів античного мислителя і акцентуємо увагу на мистецтві управління державою, однак з сучасною умовою дипломатичного зовнішнього

шляху взаємовідносин. Та сучасна геополітична ситуація у світі демонструє прояви військової агресії зі сторони окремих політичних лідерів, з метою прояву власних амбіцій та могутності.

Під час аналізу наукових досліджень в сфері політичної конфліктології проаналізовані різні наукові погляди щодо розвитку політичних конфліктів, їх видів та шляхів врегулювання. Однак, саме з політологічної точки зору війну, як крайній варіант конфліктної взаємодії суб'єктів політики практично ніхто не враховує, бо сучасний світ демонструє перехід більшої частини країн світу до демократичного політичного режиму, проголошення рівності усіх перед законом та відповідальності політичних лідерів перед громадянами та законами.

Та все ж поняття конфліктної активності, форм такої активності та механізмів впливу сторін конфлікту одне на одного, продовжують трансформуватись та поєднувати старовинні методики врегулювання протиріч (війна, залякування та ін.) та новітні способи впливу у кіберпросторі (кібератаки, кіберманіпуляції та ін.). Таке поєднання форм впливу потребує комплексного аналізу взаємодії суб'єктів політики у політичному протистоянні.

Історія суспільного розвитку державотворчих процесів демонструє нам прогресивні процеси з однієї сторони та регрес (деградатю) у механізмах взаємодії під час врегулювання окремих політичних конфліктів. До прогресивних характеристик розвитку політичних процесів можна віднести: забезпечення захисту прав людини, як найвищої соціальної цінності, становлення міри відповідальності в межах правового поля для стабілізації суспільних процесів, інформаційна доступність у переважній більшості демократичних суспільств, використання технологічних прогресивних засобів для суспільного комфорту та захисту. До негативних механізмів взаємодії можемо віднести: бажання прояву владних амбіцій окремих політичних лідерів на глобальному рівні; використання інформаційного простору з метою залякування, паніки та хаосу у суспільстві; проведення військових дій в окремих регіонах світу, як механізму для впливу на сторону протиборства; перехід кризових станів у політичній взаємодії до агресивних дій.

Тому, з однієї сторони можемо бачити прагнення до вдосконалення відкритості та рівності усіх учасників політичного процесу, доступність обміну інформацією в швидкому режимі та з іншого боку виникають виклики та загрози, які можуть звести на нівець усі досягнення та здобутки органів управління суспільством та власне розвиток самого суспільства, його удосконалення, розвиток та зацікавленість у політичних процесах.

Так, на думку М. Примуша варто розуміти сутність поняття політика в якості структури, яка «динамічно функціонує, з притаманними їй диференціацією, асоціаціями і дисоціаціями,

об'єднаннями та розмежуваннями політичних суб'єктів» [8, с. 97], а не в якості статичної структури. У зв'язку з цим, конфлікт уже варто розглядати з урахуванням багатьох складових, таких як: інституціональні конфлікти, політична боротьба окремих політичних партій, груп, фракцій, лідерів, зіткнення теоретичного та культурного протиріччя в суспільстві з можливістю мати вплив на трансформацію та модифікацію.

Звичайно, думка даного автора демонструє готовність політичної спільноти до появи нових викликів і загроз, бо явище самої політики знаходиться у постійному розвитку та перетворенні. А відповідно і процеси політичної взаємодії серед різних суб'єктів політики у вирішенні протиріч постійно відбуваються з новими механізмами, які мають ефективний вплив на опонента.

Окрім того, для розвитку суспільства, його стабільності та безпекового захисту, важливу роль відіграє тривалість розвитку конфлікту та механізмів, які застосовують сторони під час протиборства. Затяжний процес політичного конфлікту може супроводжуватись політичною кризою, яка може бути початком нового конфлікту чи причиною тривалого продовження конфлікту, навіть у формі крайнього прояву, а саме – війни.

Так, М. Примуш зазначає, що «виникнення і вирішення окремих конфліктів у політичному житті може завершитися протягом гранично короткого часу (наприклад, відставка міністра у зв'язку з публікацією відомостей про його небажані дії). Але конфлікт може тривати й протягом життям цілих поколінь (наприклад, протиборство дисидентів з комуністичними режимами в країнах Східної Європи і колишньому СРСР, військово-політичні конфлікти між Ізраїлем та низкою арабських держав)» [8, с. 97].

Вважаю таку тезу значимою в умовах дослідження політичних конфліктів та визначення сутності політичної конфліктної взаємодіяльності у формі протиборства. Адже, протиборство сторін протягом довгого періоду часу може спонукати до залучення великої кількості суб'єктів, змінювати об'єкт протиборства та призводити до невідворотних процесів розрухи та занепаду розвитку політичної системи [6, с. 152].

Вміння отримувати з конфліктної ситуації найбільше користі та завершувати активну фазу протидії сторін це саме те мистецтво про яке говорив Аристотель в античний період. Тому, навіть на сучасному етапі розвитку державотворчих прогресивних, технологічних, цифровізаційних процесів у світі класичні принципи діяльності політичних суб'єктів продовжують бути актуальним та затребуваними у практичній діяльності.

Бо існування демократичного суспільства не може існувати без поступків різних поглядів щодо вирішення політичних завдань. Оскільки, сучасна

тенденція конфліктуючих сторін у глобалізаційних масштабах демонструє прояв авторитариських і навіть тоталітарних проявів управління від представників країн з де-юре демократичної політико-правовою системою. Однак, механізми протиборства у конфліктних ситуаціях виходять за межі демократії та демонструють жорсткі методи атак, які виходять за межі правового поля на нормативного врегулювання політико-дипломатичних відносин [1].

Сьогодні демонструє центр конфліктної активності саме на теренах української держави. Участь в такому протиборстві беруть політичні лідери з провідних впливових країн світу, які називають себе як посередниками, як стороною підтримки, як учасниками конфлікту, однак найнебезпечніші події розвиваються саме на території української держави. Країна, яку не завжди могли показати на карті тепер стала центром глобального політичного конфлікту. Саме конфлікт на сході України, який містить елементи військового протиборства сторін, який продовжується з 2014 року сьогодні набуває глобальних масштабів. Мирна українська держава, яка у принципах своєї політико-управлінської діяльності у 1994 році відмовилась від ядерної зброї стає центром військової агресії. Уявити такий розвиток політичних процесів дуже складно, бо такого розвитку політичних подій не міг прогнозувати ніхто.

Враховуючи небезпеку та ризики, які уже існують у суспільстві називають уже інші конфліктні процеси, щодо повноважень та використання владних ресурсів в органах виконавчої влади в Україні. А тому, сформовані пропозиції, щодо приділення значної уваги антикорупційних деклараціям, як механізму контролю за діяльністю суб'єктів владних повноважень [2].

В сучасному українському суспільстві розвивається конфлікт довкола особи Міністра освіти і науки України. «Студентська спільнота України виходить на протест проти Сергія Шкарлета. Незважаючи на численні листи від органів студентського самоврядування провідних українських університетів прем'єр-міністру та Комітету Верховної Ради з питань освіти, науки та інновацій, процес відставки міністра-плагіатора не запущений» [9]. Така теза прозвучала від організаторів мітингу перед Офісом Президента України, з метою звільнення чинного Міністра освіти і науки України.

Звичайно, це уже безпосередні дії однієї із сторін конфлікту, але причиною розвитку таких заходів стало рішення Міністра щодо невизнання виборчого процесу в Національному університеті «Києво-Могилянська академія» на якому приймалось рішення про обрання нового ректора вищу. Втручання міністерства обурило студентську спільноту з різних вузів. Окрім того, уже довгий період часу у засобах масової інформації обговорювалось

питання щодо плагіату в докторській роботі чинного міністра. А оголосив таку новину саме кандидат на посаду ректора Національного університету «Києво-Могилянська академія» Сергій Квіт.

Окрім того, в українському суспільстві є яскравий приклад розвитку Революції Гідності коли органи влади намагались розігнати мирний мітинг студентів, які наслідки відбулися в подальшому та продовжують супроводжувати Україну й надалі у формі анексії Криму та окремих частин Донецької та Луганської областей.

Тому в політичному конфлікті важливим є термін його протікання та механізми впливу сторін один на одного [5, с. 185]. Окрім того, варто пам'ятати, що не усі виші та студенти підтримують таке протисторство, однак наслідки такого протисторства будуть відчутні, як і для усіх вишів, так і для усіх інших державних закладів, які здійснюють освітній процес та підконтрольні даному міністерству. Також, можливе загострення може залучати підтримку з інших галузей та створити загально-суспільне невдоволення та протести.

Політичний конфлікт це явище публічне, однак сторони протисторства все частіше вдаються до латентних механізмів, які вдаються за допомогою використання інформаційного середовища, в якому важко визначити відповідального за поширену інформацію та атаки, які вчиняються на офіційні сайти держави.

Так, Т. Кравченко вважає, що «причину виникнення політичних конфліктів у демократичних політичних системах відшуковують у сфері зіткнення політичних інтересів» [7, с. 63]. Окрім того, автор наголошує, що конфлікти по своїй суті це завжди явище публічне, а тому ускладнюється можливість використання домовленостей, тиску за допомогою сили, отримання матеріальної вигоди однією із сторін, здійснення шантажу відповідно до опонента. Також, в такого роду конфліктам важко визначити слабку та сильну сторону, легітимність сторін учасників, адже у демократичному суспільстві усі рівні у можливостях та боротьбі в рамках політико-правових меж. Тому враховуючи усі аспекти, автор вважає, що «найефективнішим методом розв'язання політичних конфліктів у демократичних політичних системах є постійне зростання участі громадян у політичному процесі та стимулювання їх політичної активності» [7, с. 63].

Звичайно, позиція автора націлена на те, щоб політичний інтерес сторін протисторччя прослідковувався та був публічним, зрозумілим для суспільства, відкритим у свої діях та в кінцевому результаті приніс вигідний результат саме для громадян, а не індивідуально для політиків та їх друзів чи родичів бізнесменів. Бо власне сама демократія, як влада народу направлена на рівність усіх та можливість відкритих можливостей до розвитку та самореалізації кожного.

Проте, в сучасних реаліях принципи демократії порушуються суб'єктами політики, а система конфліктних взаємовідносин стає публічною лише під час активної фази конфлікту коли сторони вдаються до публічних дій відносно один одного. Однак, якщо сторони на передконфліктній стадії будуть публічно відкритими, то можливість вплинути на розвиток та ефективність такого конфлікту для суспільства будуть реалізовані, а конфлікт не буде по своїй суті затяжним та збитковим для сторін протисторства та для країни.

На теперішній час на передконфліктній стадії знаходиться питання щодо вільного пересування громадян в умовах пандемії коронавірусу. Адже, створено ряд обмежень, які громадяни намагаються обійти, що створює ризики для розвитку форм невдоволення та зародження нового політичного конфлікту [3].

Висновки. Демократична система у державі ґрунтується на плюралізмі різних поглядів та думок, щодо власного розвитку та удосконалення органів держави в цілому, а відповідно і сам політичний процес буде пронизаний конфліктними формами взаємодії серед різних учасників політичного процесу. Бо типології самих конфліктів та власне різноманітність учасників конфлікту досить різноманітна, проте для свідомості усіх учасників процесу важливо вміння завершувати, врегульовувати конфлікти на відповідному етапі розвитку до моменту загострення фізичного між сторонами протисторства.

У політичному процесі авторитарних та тоталітарних політичних режимів, також, виникають конфлікти та протисторччя, але це зазвичай конфлікти зовнішнього вектору розвитку, адже внутрішня система управління не може собі дозволити публічний розвиток протисторства. В такому випадку зовнішнім учасником політичного конфлікту може виступати політичний лідер, в особі керівника держави, або сама держава через органи виконавчої влади. Яскравим прикладом внутрішньо безконфліктного суспільства є Радянський Союз, який у внутрішніх відносинах утискав усі невдоволення, то у зовнішніх протисторччях був активним учасником гонки озброєнь та стороною всесвітньо відомої Карибської кризи.

Так, в сучасній науковій спільноті існують думки про те, що політичний конфлікт виконує позитивні та негативні функції та створює певний баланс в окремому суспільстві та у світі загалом. Проте, політичні процеси варто розглядати через призму різних поглядів та думок. Бо людина, яка може мислити та ще й володіє відповідними навиками однозначно буде мати власне бачення щодо розвитку та ефективності політичної системи. А тому, наскільки суспільство активне та зацікавлене у висловленні власного бачення у політичних процесах настільки відповідальна політична еліта у виконанні владних повноважень.

Тобто, активність громадян у політичних процесах досить важлива, а відповідно конфлікти будуть супроводжувати політиків протягом вирішення важливих питань щодо ефективного вдосконалення політичної системи та галузевих напрямків державного управління.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Yuliia Zavhorodnia, FEATURES OF PROTECTION OF CHINA'S NATIONAL INTERESTS WITHIN CYBERNETIC SPACE. *European Political and Law Discourse*. 2021. Vol. 8. Issue 6. P. 37–42. URL: <https://eppd13.cz/wp-content/uploads/2021/2021-8-6/08.pdf>
2. Zavhorodnia Y. Anti-Corruption Declaration as a Measure of Control for the Activities of Subjects of Public Authorities. *Journal of Environmental Treatment Techniques*. 2020. 8(4). P. 1504–1509. URL: <http://www.jett.dormaj.com/docs/Volume8/Issue%204/Anti-Corruption%20Declaration%20as%20a%20Measure%20of%20Control%20for%20the%20Activities%20of%20Subjects%20of%20Public%20Authorities.pdf>
3. Zavhorodnia Y. The Institutional and Legal Justification of the Restriction of Freedom of Movement in Conditions of Counteraction the Spread of the Covid-19 Pandemic. *San Gregorio Magazine. – Special edition*. 2020. № 42. P. 257–266. URL: <http://revista.sangregorio.edu.ec/index.php/REVISTASANGREGORIO/article/view/1560>
4. Арістотель. Політика / пер. з давньогр. та передм. О. Кислюка. К. : Основи, 2000. 239 с.
5. Білецька Ю. В. Основні елементи політичного конфлікту. *Правове життя сучасної України* : матер. міжнар. наук, практ. конф. Одеса : Юридична література, 2014. С. 184–186.
6. Білецька Ю. В. Стадії розвитку політичних конфліктів. *Політична наука. Контури міждисциплінарного перетину* : IV національний конвент МАСПН (Україна). 20–21 березня 2014 р. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2014. С. 151–153.
7. Кравченко Т. Політичний конфлікт в умовах демократичних політичних систем. *Політичний менеджмент*. 2011. № 2. С. 62–68
8. Примуш М. Політичні конфлікти та їх типи. *Політичний менеджмент*. 2010. № 1. С. 96–104.
9. Студенти вимагають відставки міністра освіти під Офісом президента. Електронний ресурс. [Режим доступу]: https://zaxid.net/studenti_bilya_ofisu_prezidenta_vimagayut_vidstavki_shkarleta_n1535880

REFERENCES:

1. Yuliia Zavhorodnia (2021) FEATURES OF PROTECTION OF CHINAS NATIONAL INTERESTS WITHIN CYBERNETIC SPACE. *European Political and Law Discourse*. Vol. 8. Issue 6. P. 37–42. URL: <https://eppd13.cz/wp-content/uploads/2021/2021-8-6/08.pdf> [in English]
2. Zavhorodnia Y. (2020) Anti-Corruption Declaration as a Measure of Control for the Activities of Subjects of Public Authorities. *Journal of Environmental Treatment Techniques*. 8(4). 1504–1509. URL: <http://www.jett.dormaj.com/docs/Volume8/Issue%204/Anti-Corruption%20Declaration%20as%20a%20Measure%20of%20Control%20for%20the%20Activities%20of%20Subjects%20of%20Public%20Authorities.pdf> [in English]
3. Zavhorodnia Y. (2020) The Institutional and Legal Justification of the Restriction of Freedom of Movement in Conditions of Counteraction the Spread of the Covid-19 Pandemic. *San Gregorio Magazine. – Special edition*. 42. 257–266. URL: <http://revista.sangregorio.edu.ec/index.php/REVISTASANGREGORIO/article/view/1560> [in English]
4. Aristotel (2000) Polityka [Policy] / per. z davnohr. ta predm. O. Kysliuka. K. : Osnovy, 239 s. [in Ukrainian]
5. Biletska Yu. V. (2014) Osnovni elementy politychnoho konfliktu [The main elements of political conflict]. *Pravove zhyttia suchasnoi Ukrainy* : mater. mizhnar. nauk, prakt. konf. Odesa : Yurydychna literatura, S. 184–186. [in Ukrainian]
6. Biletska Yu. V. (2014) Stadii rozvytku politychnykh konfliktiv. [Stages of development of political conflicts] *Politychna nauka. Kontury mizhdystsyplynaroho peretynu* : IV natsionalnyi konvent MASPН (Ukraina) Odesa : Vydavnychiy dim «Helvetyka», 2014. S. 151–153. [in Ukrainian]
7. Kravchenko T. (2011) Politychnyi konflikt v umovakh demokratychnykh politychnykh system. [Political conflict in democratic political systems]. *Politychnyi menedzhment*. № 2. S. 62–68.
8. Prymush M. (2010) Politychni konfliky ta yikh typu. [Political conflicts and their types]. *Politychnyi menedzhment*. № 1. S. 96–104. [in Ukrainian]
9. Studenty vymahaiut vidstavky ministra osvity pid Ofisom prezidenta. Elektronnyi resurs. [Students demand the resignation of the Minister of Education under the Office of the President. Electronic resource.] [Rezhym dostupu]: https://zaxid.net/studenti_bilya_ofisu_prezidenta_vimagayut_vidstavki_shkarleta_n1535880 [in Ukrainian]

Pluralism of differential political views in the information space: conflictological aspect

Zavgorodnya Yuliia Volodymyrivna

Candidate of Political Science,
Associate Professor,
Associate Professor at the Department
of Political Theory
National University
«Odesa Law Academy»
Fontanska doroha str., 23,
Odesa, Ukraine

This article is modern and in demand at a time of increasing importance of democratization in the global aspect and the formation of information opportunities for the dissemination of information that contains their own vision of the direction of political development in the country or the world as a whole. As a result, there are a number of controversies and rivalries among political leaders and political parties.

Conflict processes in society are becoming more frequent and aggressive and pose a danger and threat to the development of state-building processes. The democratization of the social order has opened wide opportunities for the individual, but at the same time, equal opportunities for participation in the political process and the right to elect and be elected to public administration. Accordingly, the confrontation over political development can capture the whole society and needs to be studied in detail in the period of modern digitalization of the population.

We can observe that political conflicts in the modern world are changing and informatizing, thus creating new challenges and threats for citizens. Thus, the consciousness of the population in post-totalitarian countries does not have time to adjust to rapid changes in socio-political processes.

After all, the change in the political regime that has taken place has reformatted the relationship between civil society and public administration. For example, the Ukrainian state feels the echoes of the totalitarian regime, namely the attitude of elected officials who are endowed with powers, and most importantly, responsibilities, in accordance with current legislation. Such politicians continue to use a subjectivist approach to addressing the challenges and needs of citizens.

Therefore, there is a need to analyze the conflict in the information space in general, as well as to identify the political vector of public views and attitudes among citizens. The aim of the study is to analyze the impact of different political views on the development of political conflicts, their activity, impulsiveness of the parties and the possibility of effective settlement through the prism of information confrontation between the parties.

In this regard, the historical method, the comparative method, the method of political forecasting, the method of observation were used in the research.

The set of methods used helped to generalize the role of the information environment in the modern political process. The diversity of political views shapes the relevance of further political activity, determines strategic plans and forms modern forms of political communication. In addition, a society that has exactly opposite views on politics, sometimes even skeptical, but able to think, criticize, analyze, in times of great socio-political turmoil is able to unite because of the problem of preserving statehood and democratic democratic system. This is a manifestation of democracy and the will of the people.

Key words: pluralism, political thought, information space, political conflict, political rivalry.